

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1

בפני כבוד השופטת שאדן נאשף-אבו אחמד

דב הירש

מבקש

נגד

משיבים

1. יעקב שליזנגר
2. שמעון וייס
3. ש.י. - א.ד. תקשורת בע"מ

2

החלטה

3

4

רקע ומהות הבקשה

5

6 החלטה זו עניינה בבקשה שהוגשה ע"י עו"ד דב הירש (להלן: "המבקש") למתן צו מניעה זמני
7 שיאסור על המשיבים (להלן: "המשיבים") "לעשות כל פרסום נוסף בקשר לתובע ו/או אפילו להזכיר
8 את שמו". כן עותר המבקש למתן צו עשה זמני שיחייב את המשיבים להסיר מהאינטרנט ומעמודי
9 הרשת החברתית פייסבוק שלהם את הכתבות מושא הבקשה, אשר יש בהן, כך לטענת המבקש,
10 משום עוולת לשון הרע, פגיעה בפרטיות, הפרת הוראה חוקית והפרת זכויות יוצרים.

11

12 הבקשה דנן עוסקת בשישה פרסומים שעיתון 'עובדה' פרסם על אודות המבקש, זאת בתקופה מיום
13 31.7.15 ועד ליום 4.9.2015, הן בגרסה המודפסת של העיתון והן באתר האינטרנט ובשני דפי
14 הפייסבוק השייכים למשיבים או מי מהם. יצוין כבר עתה, כי הבקשה הוגשה ביום 7.9.15, היינו
15 לאחר שסדרת הכתבות האמורות כבר פורסמה למשך תקופה של למעלה מחודש ימים.

16

17 בהחלטתי מאותו מועד, נעתרתי לבקשה באופן חלקי והוריתי למשיבים להסיר מאתר האינטרנט
18 ועמודי הפייסבוק שלהם את הכתבה שפורסמה ביום 28.08.15 והוגדרה "הפרסום השישי". כן
19 ראיתי להורות למשיבים להימנע מכל פרסום עתידי אודות המבקש שעניינו בסכסוך המשפחתי
20 שהתגלע בינו לבין בני משפחתו, ככל שיש לגביו חיסיון עפ"י דין.

21

22

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שלזינגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1 בבקשה לסעד זמני התקיימו שני דיונים, במהלכם נחקרו המשיבים 1 ו-2, זאת לאחר שהונחה
2 לפניי תגובתם של המשיבים, על נספחיה. בין לבין, הגישו המשיבים הודעה לבית המשפט אודות
3 פרסומים שהמבקש פרסם בעקבות הדיונים שנערכו בפניי. על פרסומים אלה אעמוד בהמשך ככל
4 שיימצא צורך בכך.

5
6 למען בהירות הדברים מצאתי לנכון להתייחס לכל פרסום ופרסום נשוא הבקשה בנפרד, כאשר לגבי
7 כל אחד ואחד יוצגו טענות שני הצדדים ומסקנתי לאחר בחינת כל פרסום בנפרד, זאת בשים לב
8 לפרסום לגופו, טענות הצדדים והעדויות שנשמעו בפניי.

9
10 להשלמת התמונה יצוין, כי הבקשה דנן הוגשה במסגרת תובענה שהגיש המבקש כנגד המשיבים
11 לתשלום פיצויים בסך 600,000 ₪ בגין עוולת פרסום לשון הרע על-פי חוק איסור לשון הרע (להלן:
12 "חוק איסור לשון הרע"), פגיעה בפרטיות, הפרת הוראה חוקית והפרת זכויות יוצרים.

13
14 המבקש הינו עורך דין בעל משרד לעריכת דין בעפולה. המבקש מפעיל בעצמו דף פייסבוק על שמו בו
15 הוא מעלה פרסומים בקשר לעיתון 'עובדה', ללקוחות ו/או ללקוחות לשעבר שטיפל בענייניהם.

16
17 עיתון 'עובדה', הינו עיתון, שעל-פי הכתוב בו, בעל תפוצה, בין היתר, בטבריה, יישובי הסביבה
18 והגליל התחתון, עפולה, אזור העמקים ועוד. כמו כן, על-פי האמור בפרטי מערכת העיתון, לעיתון
19 'עובדה' דף פייסבוק משלו תחת השם 'עובדה' עיתון 'עובדה', ובמסגרתו מעלים את כל העיתון לרשת
20 החברתית פייסבוק. המשיבה 3, ש.י.-א.ד. תקשורת בע"מ, הינה המוציאה לאור של העיתון, המשיב
21 1, מר יעקב שלזינגר, הוא העורך הראשי של העיתון (להלן: "המשיב 1") והמשיב 2, מר שמעון וייס,
22 הוא 'עורך' בעיתון (להלן: "המשיב 2").

23
24 מכאן לטענות הצדדים בסיכומיהם.

עיקר טענות המבקש

25
26
27
28 המבקש טוען, כי למשיבים 1-2 אין תעודת עיתונאי ורישיון הוצאה לאור. מהראיות ועדויות
29 המשיבים 1-2 עולה, כי הרישיון להוצאת עיתון ניתן על שמה של גב' שירלי שלזינגר, רעייתו של
30 המשיב 1, ואין בכך כדי להוות הוכחה שעיתון עובדה יצא על פי רישיון זה ובפרט כאשר בפרטי
31 מערכת העיתון לא נמצא אזכור לשמה של גב' שלזינגר. לנתון זה, קיימת, לשיטת המבקש, נפקות
32 מהותית להגנות שלהן טוענים המשיבים כעיתונאים וכעיתון, שהינן רחבות יותר, במובחן מההגנות

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

שיכול לחסות תחת כנפיהן בן אדם פרטי בגין עוולת לשון הרע. משכך, בהעדר הוכחה להיות המשיבים 1-2 עיתונאים או כמי שפעלו על פי הרישיון העיתונאי של עיתון עובדה, הרי שיש להתייחס לפרסומים שבדנן כפרסומים שפורסמו על ידי אדם פרטי, על כל הכרוך בכך.

עוד טוען המבקש, כי משלא הובאו ע"י המשיבים ראיות לאמיתות הפרסומים, הרי שיש להעדיף בנסיבות העניין את איסור פרסום דברי לשון הרע על פני ההגנה על חופש הביטוי, ובאיזון שבין זכות המבקש לשם טוב לבין חופש הביטוי של העיתונות לו טוענים המשיבים, יש להעדיף את הראשונה. משום כך, אין לקבל את עמדת המשיבים, לפיה הם משאירים את הבאת מסכת הראיות להוכחת אמיתות הפרסומים לשלב הדיון העיקרי בתובענה ולא בשלב המקדמי של הדיון בסעדים הזמניים בהם עסקינן.

עוד טוען המבקש, כי שני פרסומים בהם מופיע ציטוט מפיו של אביו אודותיו והסכסוך שנתגלע ביניהם, יש בהם, לשיטתו, דברי לשון הרע והינם פרסומים העוסקים בעניינים שנדונים בביהמ"ש לענייני משפחה בדלתיים סגורות, וככאלו חל איסור על פרסומם ברבים. המבקש מבקש לראות בפרסומים נשוא הבקשה כפרסומים על רקע של סכסוך אישי הניטש בינו לבין המשיבים והמהווים, לגרסתו, חיסול חשבונות, רדיפה אישית וניסיון לפגוע במבקש, בפרנסתו בשמו הטוב ובבני משפחתו. לגישתו, מחובתם של המשיבים היה לנהוג בהגינות ולציין בכתבות את דבר הסכסוך האישי העומד ברקע לפרסומים הנדונים.

לטענת המבקש, בנסיבות העניין מוטלת על בית המשפט חובת התערבות על ידי הסרת הפרסומים במקום שבו לא הובאו ראיות לגבי אמיתותן של ששת הכתבות נשוא הפרסום ואף לא התקיימו בעניינן התנאים העיתונאיים המקובלים, כמו החובה לבקש תגובה ומתן גילוי נאות בדבר קיומו של סכסוך אישי בין הצדדים בו הודו המשיבים בחקירתם הנגדית. כן יש ליתן למבקש צו עתידי ולפיו המשיבים לא יוכלו לפגוע בפרטיותו ולכתוב כל דבר ביחס למבקש שאין לגביו הוכחות. בהקשר זה, סבור המבקש שיש לעשות הבחנה בין 'עיתונאי אובייקטיבי' לבין 'עיתונאי מסוכסך באופן אישי', (בכך למעשה עותר הוא לצמצום הצו העתידי שביקש בבקשה המקורית).

טענות המשיבים בסיכומיהם

המשיבים טוענים, כטענה מקדמית, כי בית משפט זה נעדר סמכות עניינית לדון בבקשה דנן, במסגרתה הוא נדרש לתת סעד שלא ניתן לאמוד את שוויו בכסף. משכך, יש להורות על העברת המשך הדיון בצו שניתן, לבית המשפט המחוזי בנצרת, שהינו בעל הסמכות העניינית לדון בו.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

עוד טוענים המשיבים, כי בנסיבות העניין קיים חוסר רלוונטיות במתן הצו מסוג עשה המבוקש, שכן כפי שעולה מהראיות שהונחו לפתחו של ביהמ"ש ע"י המשיבים בתגובה מטעמם, המבקש בעצמו פרסם את הפרסומים שהוא הבקשה ובכך הרחיב את תפוצתם ואף הוסיף התייחסות אישית מטעמו לאמור בהם. מכאן, מתן צו להסרת הפרסומים הינו חסר תועלת בנסיבות המקרה דנן.

לגופם של דברים, טוענים המשיבים כי ככלל, אין להיעתר לבקשות למניעת פרסום בטרם התבררה תביעת לשון הרע לגופה ועל בית המשפט לאפשר את הפרסום רק במידה שייקבע לאחר בירור התביעה וניהול ההליך, כי הפרסום מהווה עוולת לשון הרע, אזי המפרסם יישא בתוצאות פרסומו בסוף ההליך ואילו המבקש, הטוען לפגיעה בשמו הטוב בעקבות הפרסום, ימצא את תרופתו בפסיקת פיצויים לטובתו. לגישת המשיבים, הואיל ומדובר בענייננו בשלב מקדמי של ההליך, בו טרם נדרשו המשיבים להביא את ראיותיהם בעניין אמיתות הפרסומים וטרם התבררה שאלת קיומה של עוולת לשון הרע, הרי שאין מקום בנסיבות העניין להעדיף את הזכות לשם טוב על פני חופש הביטוי, לרבות חופש העיתונות, בעיקר כאשר עסקינן במצב בו חלק מהפרסומים עוסקים בפסקי דין של בית משפט ובית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין, שאין לומר לגביהם כי בפרסומים שקריים עסקינן. בהקשר זה, מפנים המשיבים להלכה הפסוקה שנקבעה ברע"א 10771/04 רשת תקשורת והפקעות (1992) בע"מ נ' פרופ' משה אטינגר (7.12.2004), שלפיה בית המשפט יידרש לשאלה, האם עלה בידי המבקש להוכיח כי אין למשיבים טענת הגנה כלפי הפרסומים, והתשובה לשאלה זו היא שמכריעה את הכף בדיון בבקשה לסעד זמני כגון דא. עוד נטען, כי נטל ההוכחה המוטל על המבקש בנסיבות העניין הינו גבוה, ובנטל זה לא עמד המבקש ומשכך אין מקום לקבל את עתירתו לסעד זמני.

כנגד עמדת המבקש הטוען להשלכות הנובעות מאי הצגת תעודת עיתונאי ורישיון של העיתון, טוענים המשיבים כי מדובר בעיתון שיוצא עם רישיון וטענת המבקש, לפיה העיתון אינו פועל על פי הרישיון שניתן לו, אין מקומה להידון בהליך של סעד זמני. מכל מקום, המבקש לא הוכיח טענתו, כי העיתון אינו מוצא כדן או כי מי שעומדים מאחוריו אינם יכולים ליהנות מההגנות הקבועות בחוק.

המשיבים עמדו בסיכומים על כך, שמדובר בפרסום אודות הליכים משפטיים או משמעתיים שבהם ניתנו פסקי דין ביחס למבקש, אשר באף אחד מהם לא הוטל איסור פרסום. כן הדגישו את העניין הציבורי העומד ביסוד הפרסומים, במיוחד כאשר מדובר במבקש שהינו עורך דין במקצועו. לשיטתם, המבקש פעל בחוסר תום לב כאשר לא גילה לבית המשפט, כי הוא בעצמו פרסם וממשיך לפרסם (אף לאחר הדיונים בפניי) פרסומים 'מבישים' על המשיבים והעיתון באופן השולל ממנו את הזכאות לקבלת הצווים הזמניים המבוקשים.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בפרסומים המקוריים, שקלתי את טענות הצדדים בבקשה, בתגובה ובסיכומים בעל פה ולאחר שבחנתי את העדויות בפניי והתרשמתי מהן באופן בלתי אמצעי ונתתי את דעתי לקריטריונים החלים על מתן בקשה לסעד זמני האוסר על פרסום שכבר התפרסם תוך עתירה להסרתו, המוגשת במסגרת תביעת לשון הרע, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל באופן חלקי בלבד, כך שיינתן בזאת צו זמני למשיבים להסרת הכתבה שהתפרסמה ביום 4.9.2015 בחלקה המתייחס לאביו של המבקש הן בכותרת שבדף הראשון והן בגוף הכתבה. ההסרה תבוצע בעיתון עובדה בגרסה האלקטרונית שבאתר האינטרנט של העיתון ובדף הפייסבוק שהוא מפעיל.

לגבי יתר הכתבות אשר הופיעו בגיליונות העיתון מהתאריכים 31.7.15, 7.8.15, 14.8.15, 21.8.15 – הבקשה למתן צו זמני ביחס אליהן, נדחית.

להלן יובאו הטעמים העומדים ביסוד מסקנה זו.

ראשית ייאמר, כי שוכנעתי שבענייננו לא התקיימו שני החריגים אשר בהתקיימם יינתן צו למניעת פרסום או הסרתו. אני בדעה, כי בנסיבות המקרה שלפנינו המבקש לא הוכיח העדרו של 'ענין ציבורי', כפי שלא עלה בידי המבקש להראות כי למשיבים לא תהיינה טענות הגנה כלשהן וכי הגנתם תהא הגנת סרק. כן שוכנעתי, כי המבקש פעל בחוסר תום לב בכך, שהעלים מבית משפט זה את העובדה, כי הוא בעצמו העלה בדף הפייסבוק שלו- וזאת למצער- מרבית מהפרסומים של עיתון עובדה נשוא הבקשה דנן; מעלה סרטונים בהם מנסה לתקוף את מהימנותו של עיתון עובדה והעומדים מאחוריו – המשיבים- ולפגוע בהפצתו; מפרסם פרסומים הקשורים לבני משפחתו של המשיב 1 והמלווים במסע תקשורתי מתוכנן על ידו, כפי שהוא מצהיר בגוף הפרסומים עצמם. יובהר זה עתה, כי אין החלטה זו עוסקת בפרסומים הנגדיים של המבקש ואין היא מתיימרת לקבוע אודותיהם קביעה כלשהי לחובת המבקש או לטובתו, אך הדברים הללו נשקלים ונלקחים בחשבון במכלול השיקולים בעת הדיון בבקשה דנן, תחת הקטגוריה של מבחן תום הלב של המבקש והאיזון הנדרש בבקשות כגון דא.

בטרם אדרש לדיון בטענות הצדדים לגופן, אציין מושכלות יסוד בהכרעה בבקשה לסעד זמני בכלל, וזו המוגשת במסגרת תביעה על-פי חוק איסור לשון הרע, בפרט, כפי שהתפתחה בהלכה הפסוקה. סעיף 75 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, מעניק לבית משפט הדן בעניין אזרחי, הסמכות ליתן צו עשה, צו-לא תעשה, צו ביצוע בעין וכל סעד אחר, ככל שנראה לנכון בנסיבות העניין. מכוח סמכות זו, נתבקש ביהמ"ש לצוות על המשיבים או מי מהם, כמפרסמים של הכתבות בעיתון או באתר האינטרנט של העיתון, להסיר באופן זמני או קבוע, את הכתבות מושא בקשה זו.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

עוד מסמיכים סעיפים 71 ו-72 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] המוחלים על העוולה של פרסום לשון הרע, מכוח סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע, את בית המשפט "ליתן ציווי בשל עוולה", כאשר "ציווי יכול שיהיה צו עשה או צו לא תעשה, לשעה או לתמיד". משכך, מוענק לאדם הנפגע מפרסום שכבר נעשה, הזכות לעתור לצו מניעה בעילה של פרסום לשון הרע ובגדרו הוא יכול לעתור למניעת המשך פרסומו של לשון הרע שכבר פורסם או לכך שהמפרסם לא יחזור על הפרסום.

ככלל, השיקולים העיקריים אותם שוקל בית המשפט בהכרעתו, אם להיעתר לבקשת סעד זמני, אם לאו, הינם כדלקמן: סיכויי ההליך, מאזן הנוחות ושיקולים שביושר ובצדק (רע"א 8415/07 חברת אנ.די. סי תכשיטים בע"מ נ' בנק הפועלים בע"מ (24.10.2007); בש"א 178590/07 נאהדה מנסור נ' חסון עבדאלה חלבי (14.01.2008). כך מורה תקנה 362 (א) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, כי בית המשפט רשאי לתת סעד זמני אם שוכנע, בין היתר, על בסיס ראיות מהימנות לכאורה בקיומה של עילת תביעה הראויה לבירור וכאשר מאזן הנוחות נוטה לטובתו של המבקש. כן ישקול בית המשפט, בדונו בבקשה לסעד זמני, אם הבקשה הוגשה בתום לב ואם מתן הסעד, צודק וראוי, בנסיבות העניין ואינו פוגע במידה העולה על הנדרש [להרחבה ראו: 6994/00 בנק מרכנתיל דיסקונט בע"מ נ' אמר ואח', פ"ד נו (1) 529].

על מנת להכריע בבקשה למתן צו מניעה זמני יש לבחון תחילה את השאלה העוסקת בטיב התביעה וסיכוייה. לעניין זה כבר נפסק, כי די בכך ש"הוכח שהתביעה אינה טרדנית, וקיימת שאלה רצינית שיש לדון בה" (זוסמן, סדרי הדין האזרחי, מהדורה שביעית (ירושלים, 1995) בעמוד 616). עוד נקבע ברע"א 7139/96 ליאוניד טריגוב נ' "טפחות" בנק למשכנתאות, פ"ד נא (2), 661, כי בשלב זה של בקשה לסעד זמני, אין צורך לפסוק באורח סופי בדבר צדקתו של מי מהצדדים וכי די בטיעונים של המבקשים כדי להעלות שאלות ממשיות הראויות לדיון והכרעה. בפרשת אמר הנ"ל נקבע, כי לצורך מתן סעד זמני נשקלים שני עניינים: האחד - סיכויי התביעה העיקרית, או האם עומדת שאלה רצינית לדיון, או שמא מדובר בתביעת סרק על פניה; השני - מאזן הנוחות בין הצדדים, קרי אם בהערכת מכלול סיכויים וסיכונים הנלווים לתביעה העיקרית עלול אי-מתן הצו להסב נזק גדול יותר למבקש מאשר נזק העשוי להיגרם ממתן הצו למשיב המתנגד לו (שם, עמ' 533 לפסק הדין).

מעבר לאמור, גיבשה הפסיקה כללים מיוחדים לבחינת הבקשה לסעד זמני המושתתת על הוראות חוק איסור לשון הרע. בע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד מג (3) 840, 854 (להלן: "עניין אבנרי") נפסק, כי על בית המשפט לשקול את הפגיעה שתיגרם לשמו הטוב של התובע אם הצו לא יינתן, מצד אחד, ומצד שני את הפגיעה בזכותו של הנתבע להתבטא באופן חופשי. על בית המשפט לבחון את

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

האינטרסים של בעלי הדין, אך הוא אינו יכול להתעלם מן ההשלכות הציבוריות הרחבות של פסיקתו. נקבע, כי מעמדו המרכזי של חופש הביטוי אינו שולל את הסמכות ליתן צווי מניעה זמניים, אולם הוא זוכה למשקל נכבד בעיצוב הכללים והתנאים הקובעים כיצד יופעל שיקול הדעת השיפוטי במתן צווים אלה. שיקולים אלה, מעוגנים בהוראות סעיף 73 לפקודת הנזיקין החל על עוולה של פרסום לשון הרע, ולפיו "בית המשפט לא יתן ציווי לשעה אלא אם ראה להנחת דעתו, על פי תצהיר או בדרך אחרת, כי קיימת שאלה של ממש שיש לדון בה, וקרוב לוודאי שהתובע יהא זכאי לתרופה ושיהא קשה, או אי אפשר, לעשות מלוא הצדק בשלב מאוחר יותר אם לא ינתן הציווי לשעה". בעניין אבנרי הנ"ל נפסק, כי אין לראות בשיקולים המפורטים בסעיף 73 לפקודה רשימה סגורה של שיקולים שאותם רשאי בית המשפט לשקול. עוד פסק בית המשפט בעניין אבנרי, כי במשפטי לשון הרע יינתן צו מניעה זמני רק אם בית המשפט ישתכנע שהפרסום הצפוי מהווה "לשון הרע" ושלמשיב לא עומדת הגנה או שהגנתו מבוססת על אדני סרק. בית המשפט יבחן את הראיות שיובאו בפניו בעניין זה ועל פיהן יכריע, האם עומדת למשיב הגנה לכאורית או שהגנתו היא הגנת סרק.

עוד ישקול בית המשפט, מצד אחד, את הנזק שיגרם הפרסום לשמו הטוב של המבקש, תוך התחשבות, במקרים מסוימים, בכך שפיצוי כספי אינו יכול לתקן את הפגיעה בשמו הטוב של האדם ואת הבושה ועוגמת הנפש העלולות להיגרם כתוצאה מן הפרסום. מצד שני, על בית המשפט לשקול את זכותו של המשיב להתבטא באופן חופשי ואת הנזק שייגרם לו אם ייאסר עליו לפרסם את הפרסום, וכן יתחשב בהשלכות הציבוריות של ההחלטה וישקול את עיתוי הפרסום, בל יאבד מערכו עת הוא יעוכב עד לסיומם של ההליכים המשפטיים (א. שנהר, דיני לשון הרע, (1997), עמ' 355). בנוסף לאמור, ישקול ביהמ"ש את אופיו של הפרסום, האם הוא עוסק בעניין ציבורי בו מעורבים נושאי משרות ציבוריות או שהוא עוסק בעניין פרטי. אמנם, פרשת אבנרי הנ"ל התרחשה לפני חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, אך מפסקי דין מאוחרים ניתן ללמוד כי ההלכה לא השתנתה (רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף (14.8.2001)).

כן יודגש, כי לאור הקביעה כי במשפט לשון הרע יינתן צו מניעה זמני רק אם בית המשפט ישתכנע, שהפרסום הצפוי מהווה "לשון הרע" ושלמשיב לא עומדת הגנה או שהגנתו מבוססת על אדני סרק, הטיל בית המשפט העליון נטל כבד על המבקש צו מניעה זמני, תוך היפוך הנטלים הקיימים בהליך העיקרי. בעוד שבהליך העיקרי מוטל נטל הוכחת ההגנה על הנתבע, הרי שבהליך המקדמי על המבקש להוכיח, כי הגנת המשיב היא לכאורה הגנת סרק, והוא אינו יכול להסתפק בכך שיוכיח כי יש לו סיכוי, אפילו סיכוי ממש, להצליח בהליך העיקרי. על ביהמ"ש לבחון את הראיות שיובאו בפניו בעניין זה ועל פיהן עליו להכריע האם עומדת למשיב הגנה לכאורית או שהגנתו היא הגנת סרק.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1
2 כאמור, יישום ההלכה הפסוקה על ענייננו, בפרט המבחנים המיוחדים למתן סעדים זמניים בתביעת
3 לשון הרע, מובילה למסקנה כי דין הבקשה ברובה להידחות, למעט פרסום אחד אליו אדרש בהמשך.
4
5 בטרם אדון במחלוקת לגופה, עליי להסיר מעל דרכי טענה מקדמית בדבר חוסר סמכות עניינית לבית
6 המשפט דכאן לדון בבקשה לסעד זמני.
7

שאלת הסמכות העניינית

8
9
10 כבר עמדנו על כך, שטענת המשיבים היא כי בית משפט זה נעדר סמכות עניינית ליתן את הסעד
11 המבוקש, בהיותו סעד למתן צו עשה שלא ניתן להעריכו בכסף. לשיטתם, משהצו הארעי ניתן כבר,
12 ובהעדר סמכות כאמור, יש להורות על העברת הדיון בצו שניתן זה מכבר לבית המשפט המוסמך,
13 הוא בית המשפט המחוזי בנצרת.
14

15 ייאמר כבר עתה, כי דין טענה זו להידחות מהטעמים הבאים:

16
17 ראשית, בניגוד לטענת המשיבים, גם בית משפט השלום מוסמך, כעקרון, להוציא צווי עשה וצווי אל
18 תעשה, מכוח סמכותו הקבועה בסעיף 75 לחוק בתי המשפט. סמכותו של בית המשפט ליתן צווים
19 כאמור קבועה גם בפקודת הנזיקין, שעליה מבוססות עילות התביעה, ללא שקיימת הגבלה המורה,
20 כי הסמכות היא רק לבית המשפט המחוזי.

21
22 כפי שנפסק זה מכבר, חוק איסור לשון הרע מסמך את בית המשפט ליתן סעדים של צווי עשה ואל
23 תעשה לאור סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע, המחיל את הוראות סעיפים 71 ו-72 לפקודת הנזיקין.
24 בנוסף, הוסמך בית המשפט בסעיף 9 לחוק איסור לשון הרע, ליתן צווים נוספים כגון איסור הפצה,
25 פרסום תיקון, או הכחשה של לשון הרע ועוד. משכך, אין מניעה שבית משפט השלום ידון בתביעות
26 המבוססות על חוק איסור לשון הרע ויוסמך להעניק צווי עשה ואל תעשה כמפורט לעיל (ראו: ה"פ
27 1242-01-13 הראל נ' (Google Inc. (24.6.2013)). די בנימוק זה על מנת לדחות את טענת
28 המשיבים להעדר סמכות עניינית.

29
30 שנית, התביעה דן מבוססת על אדן נוסף של עוולה שעניינה פגיעה בפרטיות, כאמור בסעיף 4 לחוק
31 הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, ומשכך חלות עליה הוראות פקודת הנזיקין. חוק הגנת הפרטיות גם
32 מסמך את בית המשפט להורות על איסור הפצת החומר הפוגע או השמדתו, כאמור בסעיף 29(א)

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לחוק הנ"ל, וזאת בצד סעדים נוספים. לאור זאת, אין מניעה שבית משפט השלום יורה על מתן סעד כמבוקש בהתאם להוראות חוק זה. משום הטעמים שנמנו לעיל, טענת המשיבים להעדר סמכות עניינית, נדחית בזאת.

מכאן נעבור לשאלת מתן צו מניעה או צו עשה זמני להסרת הפרסומים הנטענים.

יודגש שוב, כי ההלכה שנקבעה בפרשת אבנרי הנ"ל ואשר אומצה לא אחת בפסיקה, קבעה כי ככלל, אין להיעתר לבקשות למניעת פרסום בשלב המקדמי, שכן בשלב זה- בו טרם הוכרע אם הפרסום אכן מהווה לשון הרע וטרם נקבעה אחריותו של המפרסם לפגיעה בשם הטוב- משקלו הנכבד של חופש הביטוי, והטעמים העומדים ביסודו, גוברים על החשש מפני הפגיעה בשם הטוב. כך, אלא אם בית המשפט משתכנע כי הגנתו של המפרסם היא הגנת סרק או שאין בפרסום עניין לציבור (ראו גם רע"א 10771/04 הנ"ל).

עימות נפוץ קיים בין חירות הביטוי מזה והזכות לכבוד ולשם טוב מזה, בהקשר של צווי מניעה זמניים. על עימות נפוץ זה לא אעמוד כאן ואפנה לאמור בע"א 9462/04 בן ציון מורדוב נ' ידיעות אחרונות בע"מ (28.12.05), פסקאות 8-10. עם זאת, יצוין כי הלכת אבנרי הנ"ל ורבות שבאו בעקבותיה, הדגישו את מרכזיותו של הטיעון הדמוקרטי המכוון להגנה רחבה, במיוחד על התבטאויות בעניינים פוליטיים ובעניינים של אישי ציבור, בשונה מהתבטאויות בעניינים אחרים.

יודגש, כי בניגוד לכללים הנקוטים באשר לאופן הערכת סיכויי התביעה בבקשות 'רגילות' לסעדים זמניים, הרי שבמקרה של צו למניעת פרסום נדרש מהמבקש רף גבוה יותר. על המבקש להוכיח, כי לא רק שהוא בעל סיכויים טובים לזכות בתביעת לשון הרע שישגיש נגד המפרסם, אלא גם שהמפרסם לא יוכל להעלות בתשובה לתביעה כל טענת הגנה של ממש.

הנסיבה הראשונה שיש לבחון כאן היא מיהותו של האדם העומד במרכז הפרסום. חשיבותה של נסיבה זו מצויה בצורך לקבוע דבר קיומו או העדרו של "ענין לציבור" בפרסומים מושא בקשה זו. בענייננו, מושא הפרסום הינו עורך דין ובעל משרד לעריכת דין בעיר עפולה. לגבי עורכי דין הובעו דעות בפסיקה אשר מטילות ספק אם ניתן לראות בעורך דין "איש ציבור". מבלי להרחיב כאן בשאלה זו, שאין זה עיתויה, די לצורך הבקשה דן והשלב בו מצוי ההליך דן, בכדי לקבוע כי אף אם המבקש אינו "דמות ציבורית", במובן המקובל, הרי שלא יכול להיות חולק כי קיים בענייננו "ענין ציבורי" בפרסומים דן, זאת מתוקף תפקידו כעורך דין, זאת במקום שבו נעשה הפרסום על ידי התקשורת, לצד המגבלות והחובות החלות על העיתון או העיתונאי במקרים כאלה (ראו והשוו ביחס לרופאים רע"א 10771/04 רשת תקשורת והפקות (1992) בע"מ נ' פרופ' משה אטינגר (7.12.2004)). הדברים האמורים מקבלים משנה תוקף בענייננו, לאחר שהתרשמתי מהנספחים שצורפו לתגובת

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

המשיבים המעלים, שמדובר בעורך דין הפעיל ברשת החברתית "פייסבוק" הנזקק לשירותיו של משרד ליחסי ציבור, באופן שלא ניתן לומר שעסקינן באדם פרטי או בעל מקצוע שאין לו את הכלים והאמצעים לפעול כנגד פרסומים אשר, לכאורה, יש בהם משום הוצאת לשון הרע נגדו. בענייננו, המבקש, כעורך דין, אכן השתמש באמצעים אלה באופן יזום ובתדירות על מנת לפעול כנגד הפרסומים בענייננו.

המבקש, אמנם, הינו אדם פרטי ולא דמות ציבורית, במובן הרגיל של המילה, עובדה שלכאורה מטה את הכף לטובת ערך ההגנה על שמו הטוב. יחד עם זאת, יש לזכור כי המבקש הינו עורך דין המפעיל בעצמו דף פייסבוק באופן פעיל ובו הוא מעלה תכנים כאלה ואחרים הקשורים לשירותים משפטיים שהוא נותן ללקוחותיו הקיימים או לקוחות לשעבר, ואף מעלה תכנים יזומים ביחס לעיתון עובדה והעומדים בראשו. במקרה שכזה- דעתי היא, כי גם אם המבקש אינו דמות ציבורית "קלאסית", הרי שאין להשוות אותו לאדם פרטי חסר הגנה. יתרה מזאת, מצאתי שיש במרבית הפרסומים נשוא הבקשה "עניין לציבור" בפרסום ביקורת על פועלו ועל עיסוקו של המבקש, כפי שעוד יופרט לגבי כל כתבה לגופה בהמשך.

הנסיבה השנייה שיש לקחת בחשבון בבואנו לשקול הבקשה לסעד זמני, היא האם עלה בידי המבקש להוכיח, שיש לו סיכוי להצליח בתביעה העיקרית. כפי שיובא להלן, לגבי כל אחד מהפרסומים בנפרד, נמצא כי, לכאורה, יש בהם כדי להוות 'לשון הרע', כאמור בסעיף 1 לחוק לשון הרע, שכן כתבה בנושא השעיית עורך דין ממקצועו בעקבות ניהול הליך משמעותי נגדו (הפרסום הראשון); תקרית שארעה במשרדו של עורך הדין ומקורה בסכסוך עם לקוח לא מרוצה שמקורו בדרישת האחרון להחזרת שכר טרחה תוך השימוש במונח "לקוח ממורמר" שיש בו משום ייחוס קונוטציה שלילית לעורך הדין (הפרסום השני); פרסום ולפיו עורך הדין שכונה 'הנאשם' ותואר כמי שנוקט בלשון בוטה ונטולת רסן וכבוד הן כלפי בית המשפט והן כלפי מי מהבריות, שנגדו ננקט הליך משמעותי שהסתיים בהרשעה, תוך ציון התקרית שבפרסום השני וההשעיה האחרונה של עורך הדין משנת 2015 (הפרסום השלישי); פרסום ולפיו בחיפוש משטרתי נתפס עורך הדין כמחזיק באקדח ללא רישיון, איומים, סמים ורכוש גנוב ואי החזרת כספים ללקוחה ועוד (הפרסום הרביעי); התנהלות עורך הדין בפרשת הקופה הרושמת במהלך שירות מקצועי שנתן ללקוח בשם מרק אזואלי וצירוף תמונתו המתעדת זאת (לכאורה) ופרישת נסיבות הפרשה מפיו של הלקוח (הפרסום החמישי); אמרות קשות חברתית ומוסרית כלפי אביו של המבקש וחלק מבני משפחתו ופירוט הסכסוך המתנהל ביניהם והמצוי בבית המשפט לענייני משפחה; רמיזה לקלות שברצח עיתונאים; רמיזה לאיומים ביחס ללקוח לשעבר, כל זאת תוך שימוש בפרסומים שעורך הדין עצמו פרסם בדף הפייסבוק שלו תוך שהוא עושה שימוש בתמונות וסרטונים בעלי קונוטציה אלימה (הפרסום

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

השישי); יש בכל אלה, אף מבלי להיכנס לשאלות הפרסומים המותרים וההגנות, כדי להוות לכאורה הוצאת לשון הרע הפוגעת בשמו הטוב ובמשלח ידו של המבקש, כעורך דין.

יודגש שוב, כי אין באמור לעיל כדי לקבוע דבר אודות הפרסומים שמפרסם המבקש בעצמו, שכן אלה אינם עומדים לבחינה במסגרת ההליך שלפניי. יחד עם זאת, מאחר והם הופיעו בפרסומים מושא הבקשה וכן בשל זיקתם לבחינת טענת חוסר תום הלב של המבקש בעת הגשת הבקשה דין, אין מנוס מלהתייחס אליהם, ככל שיש להם זיקה להכרעה הסופית. אין בכוונתי להידרש לפרסומים אלה ולפרטם במסגרת החלטה זו. יחד עם זאת, רואה אני לנכון להפנות את תשומת לבו של המבקש לגילוי הדעת של לשכת עורכי הדין בנושא פעילות עורכי דין ברשתות החברתיות אשר התפרסם בגיליון מס' 57, בשים לב לעובדה שהובאה לידיעתי לאחר הדיון שהתנהל בפניי כי המבקש ממשיך להעלות פרסומים בדף הפייסבוק שלו וזאת מבלי לחוות כל דעה בעניין זה, וכן לפרסומים המיוחסים לו בדף הפייסבוק שלו בכל הקשור לאלה שהופיעו בדף הראשי של עיתון עובדה בגיליון מיום 4.9.15, ככל שהם קשורים לסרטון העוסק באירוע הירי בכתבת ובצלם במדינת ווירג'יניה שבארה"ב והכיתוב שנעשה על ידו באותו פרסום, וכן ביחס לפרסום הנוסף שעסק בנסיעה המתוכננת שלו ללונדון לביקור מרק אזואלי, על כל האמור בה.

ייאמר כבר בשלב זה, כי מאחר והועלתה טענה של אי מתן זכות תגובה למבקש- הנפגע מהפרסומים מושא הבקשה דנן- לחלק מהפרסומים כפי שיפורט בהמשך, ומאחר וטענה זו היא טענה משותפת ליותר מפרסום אחד מושא הבקשה, אציין כבר עתה, כי כלל בסיסי הוא כי בהעדר נסיבות יוצאות דופן, על המפרסם לפנות לנפגע ולבקש את תגובתו לפרסום, לפני הפרסום. נפסק כי "מפרסם זהיר צריך לפנות בדרך כלל אל מי שעלול להיפגע מהפרסום ולבקש את תגובתו. הימנעות מקבלת תגובת הנפגע עשויה להיחשב כאי נקיטת אמצעים סבירים כדי לברר את אמיתות הפרסום, ולהקים לתובע את חזקת העדר תום הלב" (אורי שנהר, דיני לשון הרע, 272 (1997)). חזקה זו, ניתנת לסתירה על ידי הנתבעים. נפסק, כי אם אין בידו של המפרסם לסתור את החזקה על ידי הוכחת נסיבות המצדיקות את דרך הפעולה שנקט או את אי נקיטת הצעדים שהתחייבו, הרי תעמוד החזקה על כנה (ע"א 354/76 עזבון מנדל שרף נ' שרותי ייעוץ כלכלי, פ"ד לה (4) 169, 176 (1981)). יחד עם זאת, חובה זו אינה מוחלטת ולכך אתייחס לגבי כל פרסום בנפרד, ככל שהטענה הינה רלוונטית.

לאחר שבחנו את כל אלה, יש לדון בשאלה האם חלים הסייגים לאיסור האמור וההגנות שבחוק. בחוק הוגדרה רשימה של פרסומים שהם מותרים הגם שיש בהם לשון הרע (סעיף 13 לחוק). בנוסף, נקבעו הגנות הפוטרות את המפרסם מאחריות בגין לשון הרע. אלה יחולו על פרסומים שהם אמת ושיש בהם עניין לציבור (סעיף 14 לחוק שעניינו הגנת 'אמת הפרסום') או על פרסומים שנעשו בתום

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לב בנסיבות המנויות בחוק (סעיף 15 לחוק שעניינו הגנת תום הלב). המשיבים נסמכים בעיקר על שתי ההגנות הנ"ל ואחד הסייגים שבסעיף 13 לחוק שעניינו דיווח נכון והוגן על מה שנאמר או אירע בהליך משפטי. כאשר בוחנים את טענת ההגנה של המשיבים מכוח סעיף 14 לחוק בדבר אמיתות הפרסום, השאלה הראשונה שיש לתת את הדעת עליה היא, שהדבר שפורסם היה 'אמת' והשאלה השנייה היא 'קיומו של עניין ציבורי בפרסום'. לפי כללים אלה אבחן את הכתבות מושא בקשה זו.

הפרסום הראשון מיום 31.7.15

פרסום זה המופיע בדף הראשון של העיתון מאותו מועד נושא כותרת ראשית שלשונה: "לשכת עורכי הדין השעתה את עו"ד דב הירש" ובצדה כותרת משנה בזו הלשון: "הודה בשני אישומים נגדו, החזיר 14 אלף שקל ללקוחה והושעה עד סוף הפגרה". הפרסום התפרסם בעמוד הרביעי לעיתון. כתבה זו מתייחסת להשעייתו של המבקש מלשכת עורכי הדין בשנת 2015.

לטענת המבקש, כתבה זו מהווה פגיעה בפרטיות, הפרת הוראה חוקית, הפרת זכויות יוצרים בתמונה שלו שהופיעה במסגרתה וכן עוולת לשון הרע. הפגיעה בפרטיות והפרת ההוראה החוקית מגולמות בכך, שעל פי סעיפים 65א(ה) ו-69(ב) לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961, חל איסור פרסום על הפרוטוקולים של ההליכים בפני בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין. המבקש מלין על פרסום ענייני הפרטיים שלו ושל בני משפחתו, ככל שהם קשורים לדבר היות אשתו בהריון ופרסום מין העובר. לגישתו, הפרסום מהווה לשון הרע, שכן הוא נעשה על מנת לפגוע בפרנסת המבקש כעורך דין, בחוסר תום לב ומתוך נקמנות, כל זאת מבלי לבקש את תגובתו לפרסום. כן נטען, כי המבקש הוא הבעלים של התמונה בה השתמשו המשיבים במסגרת הפרסום וכן בעל זכויות היוצרים בה, משפרסום התמונה נעשה ללא אישורו או רשותו בכתב.

בתגובת המשיבים נטען, כי מדובר בפרסום אמת שיש לציבור עניין בו, שכן המבקש אכן הושעה ע"י לשכת עורכי הדין ולציבור, שאליו מציע המבקש את שירותיו, הזכות לדעת כי רישיונו נשלל ומחובתו של עיתונאי להביא זאת לידיעת הציבור. עוד נטען, כי הכרעת הדין המשמעתי המרשיעה את המבקש מפורסמת בפומבי באתרים המשפטיים לעיני כל ואין כל איסור בחוק על פרסום הכרעת הדין, מה גם שהדיון בעניינו לא התקיים בדלתיים סגורות. באשר לתוכן הפרסום, טוענים המשיבים כי הוא נלקח מפרוטוקול הדיון והכרעת הדין, לרבות מפיו של ב"כ המבקש עצמו. להוכחת טענת המשיבים, צורפו הכרעת הדין ופרוטוקול בית הדין המשמעתי של לשכת עו"ד לתגובתם (נספח י"א).

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1 אכן, עיון בכתבה עצמה ובפרוטוקול הדיון, הכרעת הדין וגזר הדין בעניינו של המבקש מיום 13.7.15
2 במסגרת תיק בד"מ מס' 37/14 של בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין מעלה, כי אין כל
3 קביעה של בית הדין המשמעתי ולפיה ההליך ו/או פסק הדין אסורים לפרסום. באשר לגופו של
4 הפרסום, מצאתי כי הפרסום אינו אלא ציטוט של הכרעת דין העוסקת בהשעייתו של המבקש
5 מחברות בלשכת עורכי הדין לתקופה האמורה בגוף הכרעת הדין, בנסיבות שמפורטות בה
6 ומהטעמים שהועלו בה. מדובר בהכרעת דין המפורסמת לציבור ולא הוכח בפניי, ולו באופן לכאורי,
7 כי על החלטה זה חל חיסיון כלשהו. הכרעת הדין, כמו גם הפרסום עצמו, עוסקים בהחלטה על
8 השעייתו של המבקש מהלשכה, כאשר מדובר בפרסום מאוזן המציג את כל נסיבות ההחלטה בדבר
9 ההשעיה על כל פרטיה והיבטיה, המוצגת באופן אובייקטיבי ולא מצאתי, על בסיס ראיות לכאורה,
10 בשלב זה של הדיון ובטרם נבחן ונקבע אם מדובר בפרסום המהווה לשון הרע, כי מדובר בפרסום
11 שיש להורות על מניעתו. הדברים האמורים יפים גם ביחס לאמור בפרוטוקול הדיון המשמעתי.
12

13 מכאן, לכאורה, עומדת למשיבים הגנה הראויה לבירור ושאינה הגנת סרק, שכן על פי הוראת סעיף
14 13(7) לחוק לא ישמש עילה למשפט אזרחי או פלילי דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע
15 בפרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית
16 על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל
17 דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור, בישיבה פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21
18 (שאינו רלוונטי לענייננו), כאשר ה-'נכונות' נוגעת למידת ההתאמה שבין הפרסום המקורי לבין
19 הפרסום החוזר ולא בין הפרסום המקורי והחוזר לבין המציאות (ע"א 348/85 בן ציון נ' הוצאת
20 מודיעין בע"מ, פ"ד מב(1), 797, 801).

21
22 עוד יצוין כאן, כי המבקש לא הצליח להוכיח כי לא עומדת למשיבים הגנה או הגנתם הינה הגנת
23 סרק. גם אם אני בוחנת את הפרסום על פי מבחנים של ראיות לכאורה ומאזן הנוחות לא ניתן לקבוע
24 כי יש לאסור או למנוע את הפרסום הראשון, שכן המשיבים הציגו בפניי את הכרעת הדין עצמה
25 מושא הפרסום ובהשוואה בינה לבין הפרסום הראשון, כותרתו וגופו, לא ניתן לומר כי יש לאסור את
26 הפרסום בשים לב להגנת 'אמת דיברתי' המוסדרת בחוק איסור לשון הרע. יתר על כן, החוק
27 והפסיקה- והדברים נאמרים לכאורה- מכירים בהגנה על פרסום המהווה הבעת דעה בתום לב על
28 התנהגות בקשר לעניין ציבורי או לאופיו, עברו, מעשיו או דעותיו של המבקש- במידה שהם נתגלו
29 באותה התנהגות. נפסק כי "נושאים הנוגעים לפעילותו של עורך דין הם בגדר העניינים הציבוריים
30 המוגנים בסעיף 15(4) לחוק" (ע"א 30180-08-10 ד"ר משה ויינברג, עו"ד נ' עמית גורביץ, עו"ד
31
32 ((30.12.2014)).

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

יתרה מכך, לא מצאתי שיש בסעיפי החוק אליהם מפנה המבקש בדבר איסור פרסום, חיסיון ו/או איסור פומביות, על מנת לבסס את טענתו למניעת הפרסום או הסרתו. מאחר וטענה זו משותפת היא לפרסומים נוספים מצאתי לנכון להתייחס אליה תחת כותרת נפרדת בהמשך ההחלטה.

בנוסף, נמצא כי הפרסום הראשון כולל בתוכו את תגובת בא-כוחו של המבקש, עו"ד אחמד מסאלחה, אשר ייצג אותו בהליכים המשמעותיים שהתנהלו בפני לשכת עורכי הדין, והיא כוללת את המידע בדבר סגירת התיק נגדו על ידי הפרקליטות וכן החלטתה שלא להגיש נגדו כתב אישום, הגשתה של תביעה אזרחית על ידי המתלוננת ועוד פרטים נוספים שאין זה המקום לפרטם, שכולם הובאו מתוך הכרעת הדין עצמה והמציגים את הכרעת הדין במהותה לידיעת הקורא. מכאן, לא ניתן לאסור את הפרסום גם מכוח הטענה של אי מתן תגובה. לא אחת נפסק, כי ייתכנו מקרים שבהם לא יהיה צורך לאמת את הפרסום עם הנתבע וסבורה אני, כי הפרסום הראשון חוסה תחת קטגוריה זו, כאשר הוכח בשלב המקדמי של הדיון כי הפרסום הראשון אינו אלא חזרה על האמור בהכרעת הדין בעניינו של המבקש משנת 2015, שכוללת בתוכה את תגובתו של בא-כוחו של המבקש ביחס לאותם הליכים, כאמור.

באשר לטענת המבקש, שעתר להסרת המשפט המתייחס למצבו המשפחתי, לרבות עצם העובדה שאשתו בהריון ומין היילוד, בהיותו מידע אינטימי ופרטי, לא מצאתי להיעתר לבקשה זו מכיוון שמשפט זה אינו אלא טיעון שהועלה על ידי ב"כ המבקש במסגרת ההליך המשמעותי והוא אף מאוזכר בגוף הכרעת הדין (ראו עמ' 3 להכרעת הדין, ש' 45-46).

באשר להפרת זכויות יוצרים בתמונה, טענה זו לא הוכחה בשלב זה, ולכן היא תתברר במסגרת ההליך העיקרי.

לסיכום- הבקשה להסרת הפרסום הראשון מיום 31.7.15, נדחית.

הפרסום השני מיום 7.8.15

הפרסום השני אשר הופיע בדף הראשון של העיתון ונושא את הכותרת "דב הירש הזעיק משטרה כדי לפנות לקוח ממורמר ממשרדו" ובעמוד הרביעי של העיתון הופיעה הכתבה תחת הכותרת הראשית "לא מוסר פרטים על החקירה" ותחתיה כותרת משנה בזו הלשון: "שבוע לאחר שחשפנו כי עו"ד דב הירש הושעה מלשכת עורכי הדין, הוא היה מעורב בתקרית בה עוכב לחקירה תושב עפולאי לא

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

מרוצה * אילן מורד מתלונן שהירש מסרב להחזיר לו שכר טרחה, ואילו הירש טוען כי הוא מנוע מלמסור פרטים כיוון שהיה עד לתקרית".

לטענת המבקש, פרסום זה מהווה לשון הרע נגדו מאחר ותוכן הכתבה אינו נכון ושקרי שנועד לפגוע בו בכוונת תחילה, לבזותו, להשפילו ולפגוע בפרנסתו.

כן טוען המבקש להפרת זכויות יוצרים בתמונתו שלו שהופיעה בכתבה (הזהה לתמונה שבפרסום הראשון). ייאמר כבר כאן, כי טענה זו נדחית בשלב זה בהעדר הוכחה והיא ראויה לבירור כאמור בהליך העיקרי, כפי שכבר קבעתי לעיל.

בתגובתם, טוענים המשיבים כי תולדות המקרה הנדון בפרסום מקורן באירוע שבו לקוח של המבקש ושמו אילן מורד, דרש מהמבקש החזרת כספים ששילם לו מאחר והאחרון לא התייצב לשני דיונים בהם נדרש לייצגו ובין שניים אלה החל דין ודברים שהסתיים בעיכובו של הלקוח לחקירה ע"י המשטרה. הכתבה כוללת בתוכה מידע שקיבלו המשיבים, לטענתם, מאילן מורד עצמו וממשטרת ישראל ובה ניתן ביטוי משמעותי לתגובת המבקש, שצוטטה במלואה, לרבות התייחסותו לאירוע בפייסבוק והיא כוללת את תגובת שני הצדדים ומפרטת את טענותיהם. לשיטת המשיבים, תוכן הכתבה הינו אמת והיא בעלת עניין לציבור. עוד מציינים המשיבים, כי לאחר המקרה נודע להם כי אילן מורד הגיש תלונה למשטרה, תביעה אזרחית ותלונה ללשכת עורכי הדין כנגד המבקש.

לאחר שקילת טיעוני הצדדים, אני מחליטה לדחות את הבקשה למתן צו להסרת הפרסום מיום 7.8.15 ולו מן הטעם, שלפיו המבקש בעצמו פרסם בדף הפייסבוק שלו פוסט ובו הוא מודה בכך, שהעיתון פנה באמצעות שאילתה שנשלחה למשרד 'אופיר שפייגל' שמייץ לו תקשורתית ובמסגרתה נתבקשה תגובתו של המבקש. עיון בכתבה מעלה, כי לעיתון עומדת לכאורה הגנה ולפיה הדברים הינם ציטוט של אדם אחר (לקוחו של המבקש בשם אילן מורד), במצב שבו לא נתקבלה תגובה מטעם המבקש באמצעות משרד הייעוץ שלו, על אף שנתבקשה כאמור ע"י המשיבים, הובאו הפרסומים שהעלה המבקש בעצמו לדף הפייסבוק שלו ואשר כללו בתוכם את תגובתו לפרסום- כל זאת עוד לפני הפרסום של הכתבה.

מכאן, דין הבקשה להסרת הפרסום השני מיום 7.8.15, להידחות.

הפרסום השלישי מיום 14.8.15

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

הפרסום השלישי הופיע בדף הראשון של העיתון ונושא את הכותרת: "הנאשם נוקט אי מרות ובוטות לשון נטולת ריסון וכבוד הן כלפי בית המשפט והן כלפי מי מהבריות". תחת כותרת המשנה נכתב בזו הלשון: "כך כתב בית הדין של לשכת עורכי הדין על דב הירש, הרשיע אותו וגזר עליו 9 חודשי השעיה על תנאי. * הירש: זה היה לפני שהספקתי ללמוד מה הם כללי ההתנהגות המצופים מעו"ד * הירש הושעה לפני 3 שבועות מלשכת עורכי הדין * לאחרונה היה מעורב בתקרית במשרדו". בצד תמונתו של המבקש נרשם "עו"ד דב הירש. לא למד איך מדברים".

לטענת המבקש, הפרסום המצוטט מהווה פגיעה בפרטיות, הפרת הוראה חוקית, עוולת לשון הרע והפרת זכויות יוצרים ביחס לתמונה המופיעה בה (הזהה לתמונה שהופיעה בשני הפרסומים הקודמים). עוד חוזר המבקש על הטעמים המשפטיים שעמדו ביסוד בקשתו לגבי הפרסום הראשון. בנוסף, נטען כי מדובר בפרסום שנעשה בחוסר תום לב, מאחר שלמבקש לא ניתנה זכות תגובה ומשום שהובא בגדר הפרסום כ-'חדשות היום' עניין השעיה קודמת שהתרחשה לפני למעלה מ-4 שנים.

מנגד, טוענים המשיבים כי מדובר בפרסום המשך של הפרסום הראשון בדבר השעייתו של המבקש מן הלשכה. בהקשר זה, הפנו המשיבים לאותן טענות שהועלו על ידם ביחס לפרסום הראשון העוסק אף הוא בעניין השעייתו של המבקש מהלשכה. המשיבים צירפו את הכרעת הדין הרלוונטית של בית הדין המשמעתי בתיק בדמ 31/10 (תיק מאוחד מיום 32/10) (נספח י"א לתגובה).

עיון בפרסום מעלה, כי מדובר בדיווח אודות הליך השעיה של המבקש, תוך ציון מפורש הן בכותרת הכתבה והן בראשית הכתבה שעסקין בקובלנה מלפני 4 שנים. עיון בהכרעת הדין מעלה, כי היא ניתנה ביום 6.6.11 ואינה כוללת הוראות בדבר איסור פרסום או חיסיון כלשהו שחל על ההליך המשמעתי. בדיון לא עלה בידי המבקש להוכיח, כי למשיבים אין הגנה או הגנתם הינה הגנת סרק ביחס לפרסום זה, שכן לכאורה עלה בידי המשיבים להראות, כי עומדת להם הגנה בדבר דיווח נכון על הליך. השאלה האם הדיווח הוגן, לרבות שאלת תום הלב של המשיבים בפרסום זה, בשים לב לעיתוי הפרסום בהשוואה למועד ההליך המשמעתי משנת 2011, ראוייה היא להתברר במסגרת ההליך העיקרי ואין בה, כשלעצמה, על מנת להוות, בשלב מקדמי זה, משקל המטה את הכף לקבלת הבקשה דנן, זאת במיוחד שבכתבה נכתב מפורשות כי מדובר בקובלנה מלפני 4 שנים.

יש לדחות את הטענה של אי מתן תגובה הן בשל היות הכתבה מתייחסת לדיווח אודות פסק דין שניתן בהליך משמעתי של לשכת עורכי הדין, אשר מקימה למשיבים הגנה לכאורה שראוייה להתברר בהליך העיקרי, והן בשל ההלכה ולפיה בחינת 'הגינות' הפרסום, אין מקומה להיעשות בשלב מקדמי זה של הדיון והיא ראוייה להתברר במסגרת ההליך העיקרי (ראו: ת"א (שלום-עפ') 46763-11-10 מירון נ' ידיעות אחרונות בע"מ, (5.1.2014) פסקאות 42-47 וההפניות שם).

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לפיכך, דין הבקשה להסרת הפרסום השלישי מיום 14.8.15, להידחות.

הפרסום הרביעי מיום 21.8.15

הפרסום האמור הופיע בדף הראשון תחת הכותרת הראשית "מי אתה דב הירש?" ותחתיה הופיעו 3 כותרות נפרדות: "הוא תקלה שלי ואני מתנצל בפני הציבור" טוען כי רבים מתקשרים אליו לספר לו על מעללי בנו והוא מתנצל בפני כולם * מספר כיצד בחיפוש משטרתי בחדרו של דב נמצא בזמנו אקדח ללא רשיון". כותרת נוספת נרשם בה: "איומים, סמים ורכוש גנוב" העו"ד שטען כי אין צדק בבתי המשפט, נידון בזמנו על מקרים רבים של איומים, צריכת סמים, החזקת רכוש החשוד כגנוב, שימוש בנשק שלא כדין ועוד". כן הופיעה כותרת שלישית ובה נכתב: "חייב להחזיר כספי לקוחות" בית המשפט לתביעות קטנות בעפולה חייב את הירש להחזיר ללקוחה כספי פיצויים שקיבלה מקופ"ח, אותם הכניס לכיסו".

המבקש טוען, כי גם האמור בפרסום זה, כמו כל הפרסומים, מהווה, פגיעה בפרטיות, הפרת הוראה חוקית והפרת זכויות יוצרים. באשר לפרסום מפיו של אביו נטען, כי העיתון נתן לאביו במה לחשוף בעיתון שקרים שלו שכבר נדחו על ידי ביהמ"ש לענייני משפחה. מדובר בפרסום שנעשה בחוסר תום לב ובכוונה לפגוע במבקש מבלי לתת לו זכות תגובה, תוך פרסום עניין מלפני 3 שנים כאילו מדובר ב'חדשות היום' - ולא הוא.

בתגובתם, התייחסו המשיבים לכל אחד מהפרסומים שנכללו בפרסום הרביעי כאמור. לטענתם, הפרסום בעניין החיוב להחזיר כספי לקוחות הינו פרסום על אודות פסק דין שניתן כנגד המבקש על ידי מותב זה בתביעה קטנה ובמסגרתו חויב המבקש להשיב ללקוחה שלו כספים אשר נטל לכיסו שלא כדין. לשיטת המשיבים, עסקינן בפרסום שהוא פומבי ובעל חשיבות לציבור העוסק בתופעה של נטילת כספים ע"י עו"ד, שלא כדין.

בהתייחס לפרסום בעניין אביו של המבקש והאמור על ידו, מדובר לגישת המשיבים בפרטים אשר נמסרו ע"י אבי המבקש ממקור ראשון, כאשר ניתנה למבקש הזכות להגיב והוא בחר שלא לעשות כן. כמו כן, למערכת העיתון נודע כי המבקש הואשם בעבר בגין אחזקת סמים, חשד לאחזקת רכוש גנוב, איומים, הורדה בדרגה בצבא וכו' ומשסבר העיתון כי המשטרה ולשכת עורכי הדין מגלים חוסר מעש בתלונות שהגיעו בעניינו של המבקש, הוחלט לפרסם מידע זה ולהביא לידיעת הציבור, בהיות מידע זה בעל עניין לציבור. יתרה מכך, משרד יחסי הציבור של המבקש, שאליו פנה העיתון לצורך קבלת תגובת המבקש, הודיע לעיתון כי המבקש לא יגיב לאמור בפרסום והסתפק בתשובה

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לאקונית כאמור בכתבה. להוכחת גרסת המשיבים בדבר מתן זכות תגובה למבקש, צורפו
התכתבויות דואר אלקטרוני מתאריך 19.8.2015 שהוחלפו בין משרד שפיגל לבין מערכת העיתון
(נספח י' לתגובה).

אמנם, הפרסום הרביעי כולל בתוכו מספר מרכיבים מהותיים אשר אמורים להיבחן האם הם
מהווים לשון הרע והאם עומדת למשיבים אחת ההגנות הקבועות בחוק, אולם אין זה המקום לעמוד
על בחינה דווקנית של הפרסום הרביעי, על כל מרכיביו. יחד עם זאת, אומר כי ביחס לכתבה
הראשונה שכותרתה "עו"ד דב הירש מעפולה חויב להשיב ללקוחה כספים שנטל ממנה שלא כדין"
והנמצאת בעמוד 5 לגיליון העיתון מיום 21.8.15, עומדת למשיבים, בשלב זה של הדיון, הגנה
הראויה לבירור במהלך התביעה העיקרית והיא הגנת אמת דיברתי מכוח סעיף 14 לחוק וכן ההגנה
המעוגנת בסעיף 13(7) לחוק בדבר דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע בפרסום ע"י שופט,
והוא בענייננו פסק דין שיצא תחת ידי במסגרת תביעה שהוגשה נגד המבקש, בשבתי כבית משפט
לתביעות קטנות, בעניינה של לקוחה שקיבלה שירות משפטי מהמבקש ושמה יפה יוסף. לכאורה,
נכונות והגינות הדיווח עולים בשלב זה של הדיון, וככל שיש בידיו של המבקש לסתור זאת, פתוחה
בפניו הדרך לעשות כן במהלך ההליך העיקרי. מכאן, אין בידי לקבל את טענת המבקש להורות על
הסרת הכתבה האמורה בשלב מקדמי של הדיון.

באשר לכתבה השנייה שהופיעה באותו גיליון, בעמוד 10, תחת הכותרת "אני מתנצל בפני הציבור"
הבן הזה הוא תקלה שלי" וכן כותרת משנה שבאה בעקבותיה ולפיה "במשך השנים צבר דב הירש
מספר תלונות על איומים, החזקת סמים מסוכנים, החזקת נכס החשוד כגנוב, הורדת דרגה בצבא,
מאסר 45 יום בצבא", הרי שהדיון לגבי כתבה זו מורכב יותר.

אכן, מצד אחד, עומדת למפרסם - לכאורה - ההגנה ולפיה הוא ציטט דברים שהשמיע אביו של
המבקש, זאת כאמור בפסקאות 1-5 לכתבה (החל מהציטוט "אני מתנצל" עד למילים "ממנו נובעת
התנהלותו"). על כן, אין זה המקום להידרש בשלב זה של הדיון, שהינו שלב מקדמי בבקשה לסעד
זמני, לשאלה המורכבת ולפיה האם עלה בידי המשיבים להוכיח גם את אמיתות הדברים שצוטטו
על ידם מפיו של אבי המבקש, כאמור. זאת, בשים לב לכך, שבאותו פרסום נמצא כי לכאורה העיתון
הוסיף בעצמו דברים כדי להוסיף 'נופך' של אמינות, כאשר נכתב בגוף הכתבה בפסקאות 6-8 החל
מהמילה 'כתבנו מציין' עד למילה 'המשקפת התנהגות לא ראויה של עו"ד בישראל'."

כאשר נחקר המשיב 1 בפניי אודות דבר קיומן של הוכחות באשר לפרסום העוסק בעניין עבירות
האיומים, הסמים והרכוש הגנוב המיוחסות למבקש, השיב הלה בחקירתו הנגדית, כי יש לו ראיות

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

המוכיחות זאת והוא יציג אותן בשלב ההוכחות, הן לעניין השימוש בסמים והרכוש הגנוב והן לעניין האיומים. עוד מסר המשיב 1 כי התקיים דיון בעניינו של המבקש שבסופו נגזר עליו לבצע עבודות לשירות הציבור ללא הרשעה. בנוסף העיד המשיב 1, כי הוא ראה בעצמו מסמך צבאי ולפיו הורד המבקש בדרגה במסגרת שירותו הצבאי בעקבות שימוש לא נכון בנשק ואיומים (עמ' 20, ש' 31-32 ועמ' 21-22). נכון הוא, שהמשיב 1 לא צירף מסמכים אלה לתגובתו ולא הציגם במהלך חקירתו הנגדית, דבר שהייתי זוקפת לחובתו. ואולם, נוכח עדותו של המבקש, לפיה אישר התרחשותו של אירוע משנת 2000 כאשר בביתו "נמצא בשנת 2000 שרידי ג'וינט שעישנתי עם חברים אני מודה", שיש בה כדי להעיד על כך, שבשלב זה הגנת המשיבים אינה הגנת סרק, כאשר השאלה האם מדובר בתיק של סמים, אם לאו, כטענת המבקש, מקומה להתברר במסגרת ההליך העיקרי. כך שאם יימצא, כי טענת המבקש נכונה היא, מצויה תרופתו בקבלת פיצויים הולמים (עמ' 10, ש' 16-19).

הוא הדין באשר לפרסום בדבר החזקת נכס כחשוד כגנוב. המבקש העיד בפניי, כי "אני הייתי קצין בקבע, היה לי מעיל קבע, ואז שעשו את החיפוש ומצאו את שרידי הסם אמרו לי איך יש לך מעיל צבאי, זה רכוש גנוב מהצבא אז אמרתי לה שלא, זה מעיל של אנשי קבע שקונים בנקודות וכך היה. אף אחד לא האשים אותי ברכוש גנוב והיחיד שהכניס לכס את זה בראש זה אותו משוגע שנתן לכס את המידע הזה. בקשר לאקדח שאתה שואל, זה אקדח שלי שקניתי אותו בכספי, הוא היה איתי שהייתי קצין בקבע ובשעה שהשתחררתי אחסנתי אותו בכספת וברבות הימים האישור לשאת בנשק פג תוקף ולא נשאתי אותו הוא היה בכספת, אז מפה הולכים לכותרת 'שימוש בנשק שלא כדין' מזה קשור?" (עמ' 10, ש' 20-27).

הנה כי כן, בשלב זה של הדיון, טענותיו של המבקש לחוסר אמיתות בפרסום, בכל הקשור לסוגיית הסמים, האיומים, החשד להחזקת רכוש כגנוב, נשק לא חוקי, וההורדה בדרגה בשירות הצבאי, נחלשות. לאור עדותו של המבקש בפניי, לא ניתן לומר בשלב זה של הדיון כי הגנת המשיבים אינה הגנת סרק, הן מכוח עדותו של המבקש עצמו (אף אם אין למצוא בה הודאה בפרטים להבדיל מהודאה בעצם התרחשות האירועים עצמם), וכן מכוח ההגנה העומדת למפרסם כאשר הדברים מובאים מפי הזולת והמהווים ציטוט לדברים שנאמרו על ידו. ככל שימצא, כי למפרסם לא עומדות ההגנות מכוח החוק, לאחר בירור התביעה, והצגת הראיות שהמשיבים טוענים שיש ברשותם ומבקשים להביאם בשלב שמיעת הראיות, הרי שמצויה בידיו של המבקש תרופת פיצויים.

נימוקים נוספים שתומכים במסקנתי זו נעוצים באיזון המצוי בכתבה זו וכן סוגיית מתן זכות תגובה למבקש, ואבהיר.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

באשר לאלמנט הראשון שעוסק באיזון - בכתבה המופיעה בעמ' 10 לגיליון העיתון מיום 21.8.15, נכתב מפורשות הן מפיו של אבי המבקש והן מפיו של הכתב, כי בין המבקש לאביו מתנהלים הליכים משפטיים, ובלשון הכתב: "בין הוריו הגרושים של דב לבינו מתנהלים משפטים ארוכים על ענייני רכוש, והם מלווים ביצרים ובהשמצות הדדיות". דברים אלה יש בהם כדי להיתפס בעיניו של הקורא הסביר, כתמרור אזהרה משמעותי ומובהק לכך, שיש להתייחס לדברים המובאים בכתבה והמצוטטים מפיו של אבי המבקש, בזהירות רבה נוכח ההליכים המשפטיים שמתנהלים כאמור ביניהם.

עוד יצוין, כי בכתבה זו נכתב מפורשות, כי "בתגובה מסר דב הירש כי העיתון שוב לא מדייק בפרטים". כן מעיון בנספח י' לתגובת המשיבים עולה, כי העיתון פנה למשרד 'שפיגל' עוד ביום 19.8.15 בקשר לפרסום האמור ובתגובה שנתקבלה מהמבקש נכתב "תגובת דב הירש: שוב החינמון 'עובדה' לא מדייק בעובדות". תגובה זו ניתנה כבר באותו יום, ומכאן שאין בפרסום הדברים יומיים לאחר התגובה האמורה על מנת ללמד, שאין למשיבים הגנה ראויה להישמע.

סבורה אני, כי לא עלה בידי המבקש לסתור, בשלב זה, את החזקה העומדת לזכות העיתון ולפיה הוא נקט באמצעים סבירים לפני הפרסום, ומשבחר המבקש לא לתת גרסה נגדית או תגובה מפורטת מטעמו והסתפק בנוסח האמור של התגובה מטעמו, שאין בה הכחשה לגוף האמור בכתבה אלא אמרה כי העיתון אינו מדייק בפרטים, הא ותו לא, הרי שאין לו להלין אלא על עצמו (ראו והשוו: ע"א 957/96 יעל לוי נ' הוצאת שוקן בע"מ (21.12.1997) פסקה 9).

משום כל הטעמים שנמנו לעיל, אין להורות על הסרת הפרסום הרביעי, כל על רכיביו, מיום 21.8.2015, וכך אני קובעת.

הפרסום החמישי מיום 28.8.15

את הפרסום החמישי בחר העיתון לפרסם בדף הראשון תחת הכותרת: "העיקר לא לפחד כלל" ותחתיה נכתב "תושבים רבים מעפולה ומהאזור פנו לאחרונה למערכת עיתון עובדה", וביקשו לספר על התנסותם עם השירותים שעו"ד דב הירש מעפולה סיפק להם, שכללה סירוב להחזיר כספים, אלימות ועוד. מערכת 'עובדה' הפנתה את מרביתם להתלונן במשטרה, למרות שבעבר התיק נסגר". כן נכתב בכותרת ראשית ומובלטת "לא צריך לייק, רק תשתפו, שנבין באיזה עולם אנחנו חיים!" ותחתיה נכתב "מרק אזולאי, המציג עצמו כאחד מנפגעי דב הירש והעלה סרטים לפייסבוק כיצד עו"ד הירש לוקח בכוח את הקופה הרושמת מהמסעדה שבבעלותו, מתאר את כל פרשת היכרותו

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1 וחוויתו עם דב FACEBOOK MARK AZULAI " ולידה הופיעה תמונתו של המבקש מצולם כמי
2 שמחזיק בידיו קופה רושמת ותחתיה נכתב "דב הירש מוציא את הקופה הרושמת מהמסעדה".

3
4 לטענת המבקש, מדובר בכתבות הכוללות לשון הרע, הן שקריות שמטרתן לפגוע בו ובפרנסתו,
5 לבזותו ולהשפילו, תוך מתן במה לעברייני נמלט השוהה בחו"ל והצגת מצג שקרי של ריבוי תלונות
6 נגד המבקש על ידי תושבים רבים.

7
8 לעומת זאת, טוענים המשיבים כי מושא הפרסום האמור הינו סכסוך קשה ומתקשר בין שתי
9 דמויות מוכרות בעיר עפולה, המהווה עניין לציבור והמתאר מקרה של אדם שנפל קורבן למעלליו
10 של המבקש עד שנאלץ לעזוב את הארץ. אותו אדם מספר כיצד הוטעה ע"י המבקש, אשר החתים
11 אותו בכוח על מסמכים, תוך ניצול האימון שנתן בו כעו"ד, כיצד נטל האחרון כספים מעסקם
12 המשותף ובכך לא יכול היה לשלם משכורות לעובדים וכיוצ"ב. לטענת המשיבים, תגובת המבקש
13 למידע זה נתבקשה ולא נתקבלה, ומשכך עומדת לעיתון הגנת 'אמת דיברתי'.

14
15 יש לדחות את הבקשה להסרת הפרסום החמישי מיום 28.8.15 ולו מן הטעם, שעל פי הראיות
16 שהונחו בפני בשלב זה, עומדות למשיבים שתי הגנות, לכאורה, האחת פרסום דברים מפיו של אחר
17 והשנייה סירוב המשיב למתן תגובה לכתבה ובמקביל הוא מעלה את תגובתו לכתבה בדף הפייסבוק
18 שלו.

19
20 כבר ייאמר, כי הפרסומים החמישי והשישי, עוסקים הם בפרסום של ציטוט דברים שהשמיעו
21 אחרים ביחס למבקש, כאשר הפרסום החמישי עוסק בדברים שהשמיע לקוח/לקוח לשעבר של
22 המבקש בשם מרק אזולאי והפרסום השישי עוסק בדברים שנאמרו על ידי אביו של המבקש הנמצא
23 עמו כאמור בסכסוך אישי ומשפטי. ביחס לשני פרסומים אלה יש לציין כבר עתה, כי הכלל הוא שמי
24 שציטט דברי דיבה שהשמיע אחר, לא יכול ליהנות מהגנת אמת בפרסום באמצעות הטענה, כי
25 הדברים אכן נאמרו על ידי הזולת, אלא הוא נדרש בעצמו להוכיח גם את אמיתות הדברים שצוטטו
26 על ידו. יחד עם זאת, אין המדובר בחוק בל יעבור, שכן נאמר כי "... כאשר עצם אמירת הדברים
27 המשמיצים מהווה עובדה חשובה בפני עצמה, והפרסום החוזר אינו מאמת את הדברים ואינו מוסיף
28 להן נופך של אמיתות אלא מציגם כטענה גרידא של אדם מסוים, עשוי בית המשפט להסתפק
29 בהוכחת העובדה שהדברים אכן נאמרו" (א' שנהר, דיני לשון הרע (1997) עמ' 219-218); ע"א (מח'-
30 ת"א) 29415-06-12 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' בר חיון (23.01.2014)).

31
32 על יסוד האמור, דין הבקשה להסרת הפרסום החמישי מיום 28.8.15, להידחות.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

הפרסום השישי מיום 4.9.15

בדף הראשי המורכב מצילום של שני קטעים מדף הפייסבוק של המבקש עם הוספת כיתוב של המשיבים והממוקמים בצידה הימני והשמאלי של הכותרת הראשית ובה נכתב "החיים והמוות ביד הלשון". עוד נכתב "עו"ד דב הירש לאביו: דאגתי למרר לך את החיים ובעקבות זאת קיבלת סרטן * הירש פרסם בפייסבוק דוגמא כיצד מחסלים עיתונאים * רמז שהוא יוצא ללונדון לקצת אקשן * נידון לעבודות לטובת הציבור לאחר שתקף את אביו * רבים מתלוננים על אדישות גורמי האכיפה". בקטע הממוקם בצד הימני של הכתבה כותב המבקש "בארה"ב מישוהו ירה למוות בעיתונאי בשידור חי. לא, לא, לא, אני לא נותן לכם רעיונות בקשר לשליזנגר" ולמטה נכתב "בשידור חי: כתבת וצלם נורו בזמן ראיון בווידיאו שבארה"ב. אזוהרה: התמונות קשות לצפייה". ביחס לקטע זה נכתב ע"י העיתון: "דב הירש מציג כיצד מחסלים עיתונאים בארה"ב תוך הדגשה שאינו רומז על חיסול עורך 'עובדה'".

בקטע הממוקם בצד שמאל הובא כיתוב של המבקש בדף הפייסבוק שלו ובו נכתב "יש לי נסיעה קצרה (יומיים) ללונדון. מישוהו רוצה לבוא איתי? יהיה אקשן. נוסע לבקר את הילד מרק עוף אזולאי ואחותו" ותחת התמונה המצורפת- תמונה של שחקן קולנוע האוחז 2 רובים בידיו- הוסיף העיתון את התיאור "דב הירש רומז לחבריו לפייסבוק ולאחרים כי הוא יוצא לאקשן בלונדון. בבירה האנגלית מתגורר היום אחד מיריביו". גוף הכתבה עצמה מתייחס לסכסוך המשפחתי שמתנהל בין עו"ד הירש לבני משפחתו.

לטענת המבקש, פרסום זה מהווה לשון הרע המורכב מפרסומים שקריים, מגמתיים ומעוותים הנותנים במה לאביו של המבקש ושנועדו להכפישו בכוונת מכוון. לשיטתו, מדובר בפגיעה בפרטיות והפרת הוראה חוקית, משום שמדובר בפרסום הנוגע לסכסוך משפחתי המתנהל בבית המשפט לענייני משפחה ובדלתיים סגורות וחל עליו איסור פרסום לפי סעיף 70 לחוק בתי המשפט. מדובר, לטענתו, בפרסום בחוסר תום לב מבלי לאפשר לו למסור תגובה.

בתגובת המשיבים נטען ביחס לקטעים המובאים מדף הפייסבוק של המבקש, שהם מהווים הצגת פרסומים לציבור כדי שיווכח כיצד האלימות שמפגין המבקש חצתה את הגבולות הן ביחס לעורך העיתון והן ביחס ללקוח. לגישת המשיבים, כאשר עו"ד מפרסם סטאטוסים כה אלימים, מסית לרצח ולפגיעה בחיי אדם וחוצה כל גבול מוסרי - לא רק שמדובר בהגנת 'אמת דיברתי', אלא עסקינן במידע שחשוב להביאו לידיעת הציבור על אודות המבקש. לטענתם, הכתבה עצמה עוסקת בראיון

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

שנערך עם אביו של המבקש שפנה מיוזמתו לעיתון על מנת לפרסם את סיפורו עם בנו המבקש, לרבות חומרת הדברים המיוחסים למבקש ואשר נאמרו, לפי הנטען, על ידו לאביו. לעיתון עומדת בנסיבות המתוארות הגנת 'אמת דיברתי', כאשר ניתנה למבקש הזכות למסור את תגובתו לראיון עם אביו, והוא בחר שלא למסור תגובה מטעמו. העיתון צירף התכתבות עם משרד 'שפיגל' שתחילתה ביום 3.9.15 והעוסקת בבקשה ליתן תגובה לפרסום האמור על חלקיו.

כזכור, המבקש טוען כי המשיבים פרסמו כתבות בעניינם של הליכים משמעותיים שהתנהלו נגדו בלשכת עורכי הדין והליכים בביהמ"ש לענייני משפחה שבין המבקש לאביו. לגבי הקבוצה הראשונה, טוען המבקש כי הפרסום מהווה הפרת הוראה חוקית של סעיף 65א(ה) ו-69 (ב) לחוק לשכת עורכי הדין, הקובעים תחולתו של איסור פרסום על הפרוטוקולים של ההליכים בפני בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין. לשיטתו, ציטוט מתוך הפרוטוקולים במסגרת הפרסום הראשון והשלישי מהווה הפרה של הוראה זו. עוד נטען, כי הפרסום החמישי מיום 28.8.15, ככל שהוא מתייחס לסכסוך עם אביו של המבקש, מהווה אף הוא הפרת הוראה חוקית, שכן מדובר בפרסום הנוגע לסכסוך משפחתי המתנהל בדלתיים סגורות וחל עליו איסור פרסום, לפי סעיף 70 לחוק בתי המשפט. על הטענה השנייה חזר מבקש בסיכומיו ואילו הטענה הראשונה שעניינה באיסור פרסום מכוח חוק לשכת עורכי הדין, נזנחה על ידו בסיכומיו.

סעיף 20 לחוק איסור לשון הרע מסדיר את עקרון שמירת דינים וקובע, כי "חוק זה אינו בא להתיר פרסום האיסור על פי דין אחר ואינו בא לגרוע מחסינות הניתנת על-פי דין אחר".

סעיף 65א לחוק לשכת עורכי הדין מחיל את כלל פומביות הדיון על דיונים בבית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין וקובע, כי בית דין משמעתי ידון בפומבי אך הוא רשאי לדון בעניין מסוים, כולו או מקצתו, בדלתיים סגורות, אם ראה צורך בכך מטעמים שיירשמו. על פי סעיף 65א(ה) לאותו חוק, נקבע כי על דיון בפומבי ועל דיון בדלתיים סגורות יחולו ההוראות בדבר איסור פרסום שבסעיף 70 (א), (ב), (ד) ו-(ו) לחוק בתי המשפט לפי העניין.

ככלל, דיון בפני בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין מתנהל בפומבי אלא אם נקבע אחרת על ידי בית הדין.

סעיף 69 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א- 1961 קובע הוראות לעניין פרסום החלטות אחרות של בית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין ומורה, שבמצב בו הטיל בית הדין המשמעתי בפסק דינו

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

על הנאשם השעיה או הוצאה מהלשכה, יפורסמו הכרעת הדין וגזר הדין, כולם או חלקם, כפי שיקבע בית הדין, על אף האמור בסעיף קטן (א)6, בציון שמו של הנאשם (ראו סעיף 69(ב) לחוק). כן נקבע, כי פרסום דבר ההוצאה מהלשכה או ההשעיה יהיה ברשומות, בפרסום מפרסומי הלשכה ובעיתון שקבע הועד המרכזי (סעיף 69(ג) לחוק).

מכאן, ככלל הכרעת דין וגזר דין של הלשכה שערים השעיה או הוצאה מהלשכה, יפורסמו כמפורט למעלה.

הוראה נוספת החשובה לענייננו, אליה לא הפנה ב"כ המבקש, היא ההוראה הקובעת דבר העמדת פסק הדין לעיון הציבור המוסדרת בהוראת סעיף 69ב לחוק לשכת עורכי הדין והקובעת, כי "הלשכה תעמיד לעיון הציבור כל פסק דין של בית דין משמעותי, בציון שמו של הנאשם, ותאפשר לכל המעוניין בכך לקבל העתק מפסק הדין. נערך דיון בבית דין משמעותי, כולו או מקצתו, בדלתיים סגורות, או שהחליט בית הדין המשמעותי על איסור פרסום לפי סעיף 70 לחוק בתי המשפט, יורה בית הדין בדבר התנאים, לרבות שינויים והשמטת פרטים, שבהם יועמד פסק הדין לעיון הציבור, ורשאי הוא, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להורות כי פסק הדין כולו לא יועבר לעיון הציבור".

כאמור, טענת המבקש לעניין ההחלטות של בית הדין המשמעותי של לשכת עורכי הדין מהטעם של הפרת הוראה חוקית בדבר איסור פרסום החל על פרוטוקולים של דיונים אלה, נזנחה על ידו בסיכומים וטוב שכך. מכל מקום, בחינת טענה זו לגופה, מובילה למסקנה שאין לקבלה, שכן כפי שהובא מהוראות החוק של לשכת עורכי הדין כמצוטט למעלה, לא מצאתי עיגון חוקי לטענה זו, באשר העיקרון החל על ההליכים שמתנהלים בפני בית הדין המשמעותי של לשכת עורכי הדין הוא כלל פומביות הדיון ועל המבקש הטוען אחרת, קרי לתחולת הסייג בדבר הדיון בדלתיים סגורות או איסור פרסום של פרוטוקולים ו/או החלטות ו/או פסקי דין של בית הדין המשמעותי כאמור, מוטל הנטל להוכיח זאת, דבר שלא נעשה על ידי המבקש. מנגד, המשיבים צירפו את הכרעת הדין וגזר הדין מושא שתי הכתבות העוסקות בדין המשמעותי שהתנהל בעניינו של המבקש, ומתן לא עולה דבר קיומה של הוראה מטעם בית הדין המשמעותי על ניהול הדיון בדלתיים סגורות או על הטלת הגבלות על פרסום הכרעת הדין ו/או גזר הדין. מכאן דין טענה זו של המבקש- להידחות.

סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 קובע, כי "לא יפרסם אדם דבר על דיון שהתנהל בבית משפט בדלתיים סגורות אלא ברשות בית המשפט". על פי סעיף 68(ה) לחוק הנ"ל, "על אף הוראות סעיף 68(א), עניני משפחה, כמשמעותם בחוק בתי המשפט לעניני משפחה, התשנ"ה-1995, למעט תובעות לפי חוק הירושה, התשכ"ה-1965, שעילתן אינה סכסוך בתוך המשפחה

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1 ותובענות לפי חוק השמות, התשט"ו-1956, ולפי חוק קביעת גיל, התשכ"ד-1963- יידונו בדלתיים
2 סגורות, אלא אם כן הורה בית המשפט לדון בענין, כולו או מקצתו, בפומבי".

3
4 הנה כי כן, סכסוך בענייני משפחה לפי חוק לענייני משפחה, ידון בדלתיים סגורות, אלא אם כן הורה
5 בית המשפט לדון בעניין, כולו או מקצתו, בפומבי ומשכך, מי שחפץ לפרסם דבר על דיון שהתנהל
6 בבית משפט לענייני משפחה בדלתיים סגורות, עליו לקבל לצורך כך רשות של בית המשפט.

7
8 בנידון, לא הוצגה בפני כל החלטה ביחס להליך המשפטי אשר נטען, כי מתנהל בין המבקש לאביו
9 בבית המשפט לענייני משפחה. לא הובאו לפני ראיות כלשהן באשר למהותו של ההליך, טיבו,
10 תחולת איסור פרסום בגינו וכיוצא באלה. ראוי היה, שהמבקש הטוען לכך שהדיון שמתנהל בבית
11 המשפט לענייני משפחה ואשר קשור, לשיטתו, לשני פרסומים שפרסם עיתון עובדה המצוטטים
12 מדברי אביו של המבקש, יוכיח כי הפרסומים קשורים להליך עם אביו ושהליך זה אכן מתנהל
13 בדלתיים סגורות.

14
15 יחד עם זאת, הואיל ואין מחלוקת בין הצדדים, נוכח האמור בפרסום השישי, כי אכן קיים סכסוך
16 משפחתי בין המבקש לאביו המתנהל בבית המשפט לענייני משפחה, ולאור הכלל הדיוני ולפיו
17 הליכים שכאלה מתנהלים בדלתיים סגורות, מן הראוי להורות בשלב זה של הדיון על הסרת
18 הפרסום האמור, ככל שהאמור בו מצוטט מפיו של אבי המבקש והנוגע לסכסוך המשפחתי שביניהם.

19
20 על יסוד האמור לעיל, ניתן בזה צו המורה למשיבים להסיר הכתבה שהתפרסמה ביום 4.9.2015
21 בחלקה העוסק באביו של המבקש הן בכותרת שבדף הראשון והן בגוף הכתבה. הפרסומים
22 המתייחסים לפרסומים שהעלה המבקש בדף הפייסבוק שלו אינם חוסים תחת צו זה. ההסרה
23 תבוצע בעיתון עובדה בגרסה האלקטרונית שבאתר האינטרנט של העיתון ודף הפייסבוק שהיא
24 מפעילה.

מעמדם של המשיבים

25
26
27
28 מכאן נעבור לטענות המבקש, כי המשיבים 1 ו- 2 אינם מחזיקים ב-'תעודת עיתונאי', וכן קיומה של
29 אי התאמה ל-'רישיון הוצאה לאור' של עיתון 'עובדה' וכפועל יוצא מכך, שלילת ההגנות הנתענות
30 ע"י המשיבים.

31
32 ייאמר כבר כאן, כי דין טענה זו להידחות בשלב זה של הדיון, ולהלן טעמי לכך.

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

לא אחת נקבע בחוק, בפסיקה ובספרות כי האחראי העיקרי לפרסום הוא המפרסם, היינו: מי שגרם בעצמו לעשיית ה'פרסום' (א' שנהר, בעמ' 95-96). כאשר עסקין בפרסום באמצעי התקשורת, סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע יוצר ארבע קטגוריות של אחריות לפרסום לשון הרע באמצעי התקשורת. הסעיף קובע, כי באחריות פלילית ואזרחית לפרסום יישאו 'האדם שהביא את דבר לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם בכך לפרסומו', שהוא העיתונאי שהכין את הפרסום ולעיתים המקור; 'עורך אמצעי התקשורת', ו- 'מי שהחליט בפועל על הפרסום'. הסעיף מוסיף וקובע, כי באחריות אזרחית לפרסום לשון הרע באמצעי התקשורת יישאו גם 'האחראי לאמצעי התקשורת'. כאשר אמצעי התקשורת הוא עיתון שלא הוצא על פי רישיון בעל תוקף, יחולו עליו גם הוראות סעיף 12 לחוק, המטיל אחריות פלילית ואזרחית על 'מחזיק בית הדפוס', על מי 'שמוכר את הפרסום' ועל מי 'ש'מפיץ' אותו בדרך אחרת. מי שנושא באחריות אזרחית לפי סעיפים 11 ו- 12 לחוק, נושא בה ביחד ולחוד, והנפגע יכול לתבוע אחד מהאחראים, חלק מהם או את כולם (א' שנהר, בעמ' 98; ע"א 407/89 צוק אור בע"מ נ' קאר סקיוריטי בע"מ, פ"ד מח(5) 661, 698).

כשאמצעי התקשורת הוא עיתון, אזי 'עורך אמצעי התקשורת' הוא מי שהוגדר כ 'עורך' בדיווחים, שעל פי חוק חייב העיתון להעביר לממונה על המחוז (סעיפים 5(1)(ב) ו- 11(1)(ל)) לפקודת העיתונות, 1933; סעיף 7 לפקודה הנ"ל). הרישום אינו ראייה מכרעת לכך, שהאדם ששמו רשום הוא אכן עורך העיתון לצורך נשיאה באחריות על פי סעיף 11 לחוק (למשל מחמת העדרו או מחלתו) (א' שנהר, בעמ' 102).

טענת המבקש שאין ברשות המשיבים 1 ו- 2 תעודת עיתונאי, גם אן תוכח כנכונה, אין בה כדי לשנות מהמסקנה אליה הגעתי ביחס לבקשה דנן, ואבהיר.

סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע, העוסק באחריות בשל פרסום לשון הרע באמצעי התקשורת- ביניהם עיתון - כמו במקרה שבפניי, קובע כי יישא באחריות אזרחית האדם שהביא את דברי לשון הרע לתקשורת וגרם בכך לפרסומו, עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום וגם האחראי על אמצעי התקשורת.

בענייננו, המשיבים 1-2 מודים כי מי שהביא את דברי לשון הרע, הוא המשיב 1. המשיב 2 היה מעורב באופן בלתי ישיר בפרסומים הללו, נוכח היותו עורך של מדור 'רכילות' בעיתון. עצם העובדה שבעיתון עצמו נכתב, כי המשיב 1 הינו העורך הראשי והמשיב 2 הינו העורך, בעוד שעל פי הרישיון של העיתון שהוצג לעיוני עולה, כי העורכת על פי הרישיון הינה גב' שירלי שליזנגר, אשתו של המשיב

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1, אין בה, כשלעצמה, כדי להשפיע על הדיון בשלב מקדמי זה, שכן המשיב 1 הינו האדם שהביא את הפרסום לתקשורת, וככזו הוא נושא באחריות עפ"י סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע, ככל שתוכח. אין הגבלה על תחולתן של ההגנות הקבועות בחוק על עיתונאי והמבקש הגיש את תביעתו נגד כל בעלי התפקידים בעיתון, שיש לגביהם עילת תביעה הראויה לבירור. במצב דברים זה, לא שוכנעתי כי ניתן בשלב זה להכריע בנכונות טענת המבקש והיא ראויה להתברר במהלך ההליך העיקרי.

מכל מקום, עומדת למבקש זכות לתבוע את המוציאה לאור - ש.י.א.ד. תקשורת בע"מ, כפי שהוא עשה בפועל, וההחלטה המתירה למבקש להגיש בקשה לצירופה של גב' שירלי שליזנגר, כנתבעת נוספת בתביעה דנן, ניתנה זה מכבר במעמד הדיון שהתקיים בפניי.

לפני סיום יצוין, כי אכן קיומו הלכאורי של 'ענין ציבורי' אינו מציב בפני העיתונאי 'אור ירוק' לפרסם כאוות נפשו. חובתו של עיתונאי לבחון את הידיעות שבכוונתו לפרסם בזהירות רבה ולהישמר מפני הטלת דופי לשווא; ובמידה ולא עשה כן, יש לכך משמעות בבחינת הפרסום וההגנות שיחולו. בית המשפט העליון היה בגישה, לפיה לגבי פרסום שמושאו הוא רופא, ובמיוחד כאשר אדם זה אינו בעל התכונות המיוחדות המאפיינות איש ציבור, ובעיקר לגבי היכולת הפחותה שלו לנקות את עצמו מכתם שידבק בו בערבות פרסום שקרי אודותיו, מוטלת על המפרסם חובת בדיקה חמורה יותר לפני הפרסום (רע"א 10771/04 הנ"ל, פסקה 8).

התרשמתי מחומר הראיות ומעדויות הצדדים בפניי, כי שני הצדדים אינם בוחלים בכל אמצעי כדי לפרסם פרסומים האחד כלפי משנהו, וכפי שהעיתון מפרסם סדרת כתבות בעניינים הקשורים למבקש, נמצא כי המבקש עצמו מפרסם פרסומים אודות העיתון, המשיב 1 ובני משפחתו ומצהיר באופן מפורש על כוונתו להביא לסגירת העיתון, תוך פנייה ישירה למפרסמים בעיתון, על מנת שיחדלו מלעשות כן, לרבות תשלום כספי לכל מי שיביא לו 'דג עטוף בעיתון עובדה'. ראוי כי שני הצדדים יתנהלו במשורה, וימנעו מפרסומים שאין בהם כל תרומה לשיח הדמוקרטי בכל חברה מתוקנת, זאת בשים לב למעמדם של בעלי הדין הניצים, ותוך שמירה על הכללים החלים על העיתונות ועל עורכי הדין, כל אחד בתחום עיסוקו. הפרסומים הנוספים שצורפו לעיוני במעמד הדיון בבקשה ואף לאחר מכן מחזקים את החשיבות שרואה בית המשפט בהתנהלות המצופה משני הצדדים גם ביחס להמשך ניהול ההליך בפניי.

סוף דבר

על יסוד כל האמור לעיל, דין הבקשה למתן צו מניעה זמני וצו עשה להתקבל באופן חלקי, כלהלן:

בית משפט השלום בעפולה

ת"א 11165-09-15 הירש נ' שליזנגר ואח'

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

א. ניתן בזה צו המורה למשיבים להסיר חלק מהכתבה השישית שהתפרסמה ביום 4.9.2015 והנוגעת לאביו של המבקש הן בכותרת שבדף הראשון והן בגוף הכתבה. ההסרה תבוצע בעיתון עובדה בגרסה האלקטרונית שבאתר האינטרנט של העיתון ודף הפייסבוק שהיא מפעילה. הפרסומים שהעלה המבקש בדף הפייסבוק שלו והמופיעים בפרסום מיום 4.9.15 אינם חוסים תחת צו זה.

ב. ניתן בזה צו האוסר על המשיבים להימנע מכל פרסום עתידי אודות המבקש שעניינו בסכסוך המשפחתי בינו לבין בני משפחתו, ככל שיש לגביו חיסיון עפ"י דין.

ג. לגבי יתר הכתבות אשר הופיעו בגיליונות העיתון מהתאריכים 31.7.15, 7.8.15, 14.8.15, 21.8.15 – הבקשה למתן צו ביחס אליהן, נדחית כמתואר לעיל.

ד. פרסומים עתידיים ככל יהיו, עליהם לעמוד מן הסתם בהוראות החוק, ואין מקום למתן צו עתידי, גורף וערטילאי בעניין זה, בכפוף לאמור כאן.

לאור התוצאה אליה הגעתי, ונוכח קבלת הבקשה באופן חלקי בלבד ביחס לפרסום אחד מתוך שישה, אני מחייבת את המשיבים, יחד ולחוד, לשלם למבקש הוצאות בקשה זו בסך של 3,000 ₪, וזאת תוך 30 יום מיום קבלת עותק החלטה זו, שאם לא כן, יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד מועד התשלום המלא בפועל.

המזכירות תמציא את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"א כסלו תשע"ו, 03 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.

שאלון נאשף-אבו אחמד, שופטת